

De Ster

**Een goede bekende van onze Hollandsche
landwegen**

(Zie blz. 237)

1 Aug. 1939

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

44e Jaargang

No. 15

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

FRANKLIN J. MURDOCK
Redacteur

J. ROBERT KEST
Assistent

A. D. JONGKEES
Assistent

INHOUD

BEWIJZEN DAT JEZUS DE CHRISTUS IS	door David O. Mackay	231
HET PAD DES LEVENS	door Marvin J. Ashton	234
ZIE DAT JE HET KRIJGT	door Eldred Johnstone	238
VAN DE REDACTIE:		
EEN AFSCHIEDSGROET VAN DE ZENDING	door Franklin J. Murdock	236
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING		243
BIJ DE VOORPAGINA.		237

CUNARD WHITE STAR

**Expresdienst naar
AMERIKA**

Grootste Passagiers-stoomschepen

Wekelijks meerdere afvaarten

Vraagt inlichtingen en passagie-
tarieven bij de

ANGLO - CONTINENTALE TRANSPORT MIJ.

Meent 83 — Rotterdam

Telefoon 51189

WIJ LEVEREN ALLE SOORTEN DRUKWERK

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.V. Drukkerij »Laboremus«

Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

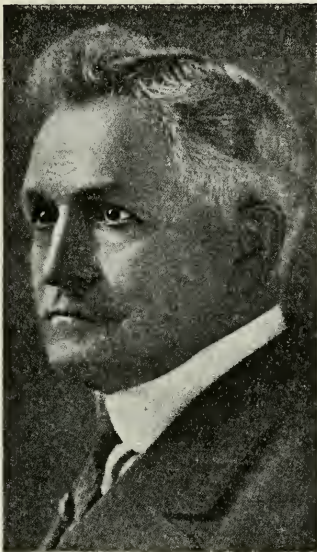
BEWIJZEN DAT JEZUS DE CHRISTUS IS

TOESPRAAK

gehouden door DAVID O. MACKAY, Tweede raadgever in het eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen.

Gij zoekt Jezus van Nazareth, die gekruisigd was; Hij is opgestaan; Hij is hier niet. Ziet de plaats, waar zij Hem gelegd hadden.

Markus 16:6.

David O. Mackay

Aldus schreef Markus, sprekende over de belangrijkste gebeurtenis in de geschiedenis der menschheid. Thans, als nimmer tevoren, heeft de menschheid behoefte aan de toepassingen van de leerstellingen van onzen Heer en Meester Jezus Christus.

In verklaringen, onlangs door een of twee regeeringshoofden afgelegd, kwamen de onrust, de politieke opzweping en de neiging tot barbaarsheid tot uiting, waarin het recht van de sterkste overheerscht. Deze dingen zijn

in directe tegenspraak met de leerstellingen en het leven van onzen Heer en Meester.

Onlangs zeide iemand:

Wij moeten ons wapenen. Dit is het wachtwoord: Meer kanonnen, meer schepen, meer vliegtuigen, het koste wat het kost, hoe dan ook, zelfs al zou de beschaving er aan ten onder gaan.

Wanneer iemand sterk is, wordt hij door zijn vrienden geacht en door zijn vijanden gevreesd. Sedert overoude tijden heeft de eeuwen door deze waarschuwing geklonken: „Wee den zwakke!”

Aan deze krankzinnige leuze werden slechts vijf en twintig jaar geleden negen millioen menschenlevens opgeofferd. Sprekende over deze slachting, zegt een schrijver:

Waarom, in den naam van recht en gerechtigheid, is deze misdaad geschied?

En dan antwoordt hij:

De vraag is niet nieuw, en toch dringt zij zich aan mij op met onverminderde kracht en aan mijn geest trekken voorbij de antwoorden, die door het menschelijk brein op deze vraag zijn uitgevonden: de economische moeilijkheden, de opleving hier, crisis daar, werkloosheid en alles wat daarmee samenhangt, de opkomst en ondergang der volkeren, de noodzakelijkheid van koloniaal bezit, het recht van den sterkste en nog vele drogredenen meer. Welk een onzinnigheid, welk een zelfbedrog! Het antwoord — en

het is er slechts één — is duidelijk als de dag: *De mensch had zijn God vergeten!* Millioenen, die nu nog leven, waren toen doof en blind. En dood, wat de kennis omtrent hun Schepper betreft. Voor onnoemelijk velen was deze naam niets meer dan een fabel. Voor anderen: een overlevering, welke op haar best nog eenige lippendienst waard was. Voor deze een naam, alleen geschikt om te vloeken, voor gene een huichelachtig masker.

En daarom zeg ik heden tot u: er is een diepe kloof tusschen de leer van Christus, die zegt dat wij God moeten liefhebben met al onze macht, kracht en verstand en onze naaste als onszelf en de uitingen en daden der hedendaagsche machthebbers, die met radicale minachting voor hun medemenschen, de menschelijke idealen van rechtvaardigheid, vrijheid, gelijkheid en broederschap, „God, de ziel en de zedelijke wetten tot ouderwetsch bijgeloof verklaren”.

Voor hen, die Christus als de verzezen Heiland erkennen, bestaat geen twijfel aan de onjuistheid van het recht van de sterkste. Voor hen is het een dwaling te denken, dat iemand wegens zijn politieke of geldelijke macht het recht zou hebben een menschelijk wezen te behandelen als ware het een stuk handelswaar.

Laten wij ons daarom deze vraag in ernst voorleggen: Is het een feit, dat Jezus na zijn dood als een opgestaan wezen verscheen? Dit aanvaarden sluit tevens in zich de erkenning van de waarheid zijner leerstellingen aangaande de onaantastbaarheid van het individu als een kind van God.

Dat de letterlijke opstanding uit het graf voor de discipelen, die Jezus van nabij hadden gekend, werkelijkheid was, is wel zeker. Voor hen was er geen twijfel mogelijk; zij waren van deze gebeurtenis getuige geweest. Zij wisten, want hun oogen hadden aanschouwd, hun ooren gehoord en hun handen hadden het lichaam van den opgestanen Verlosser aangeraakt.

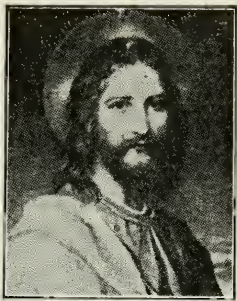
Over de waarde en beteekenis van zulk een medeleven van nabij schrijft Beverly Nichols, schrijver van „De Dwaas heeft gezegd”:

De schrijvers van de brieven leefden binnen het bereik van Christus stem; in elk geval, toen zij hun gedachten aan het papier toevertrouwden, had de wind nauwelijks tijd gehad om de afdruk van Zijn voetstappen in het zand, waarover Hij gegaan was te vervagen. De regen was er nog niet in geslaagd om met zijn tranen het bloed van het rottend kruishout weg te wisschen. Toch wisten — het woord „gelooven” is hier te zwak en te kleurloos — deze mannen, dat God naar de aarde was gekomen in de gedaante van een mensch, dat deze mensch op smadelijke wijze was ter dood gebracht en dat de bijzondere wijze, waarop Hij dien dood onderging, de verlossing van het menschdom had te weeg gebracht. Bovendien wisten zij, dat Hij op den derden dag uit de dooden was opstaan en ten hemel was gevaren.

Het bewijs, door de Apostelen gegeven, wordt versterkt door het feit, dat zij in de nabijheid waren. Een diepere beteekenis van hun getuigenis is gelegen in de omstandigheid, dat de apostelen door

den dood van Jezus zeer ontmoedigd en terneergeslagen waren. Twee en een half jaar lang waren zij door Zijn tegenwoordigheid opgebouwd en versterkt geworden. Doch nu was Hij heen gegaan. Zij waren alleen gelaten en zij voelden zich hulpeloos en verlaten. Johannes was de eenige, die aan het kruis stond.

Maar een ongelovige wereld

Het grootste voorbeeld dat wij ooit gehad hebben.

maakt men niet geloovig met verslagenheid, twijfel en ontmoedigheid. Met zulke weifelende en wanhopige gedachten als waarmede de Apostelen op den dag der kruisiging waren bezielde, zouden zij de menschen nimmer hebben gebracht tot het aannemen van een ongewild geloof.

Wat was de oorzaak, dat deze discipelen plotseling veranderden in getrouwe en heldhaftige predikers van het Evangelie van Jezus Christus? Het was de openbaring, dat Christus was opgestaan uit het graf. Hij had Zijn beloften gehouden, Zijn zending vervuld.

Hierover zegt Spurgeon :

Het geloof in de opstanding vindt in de mededeelingen van deze onbevooroordeelde getuigen een vaste grondslag.

Ik spoor de jeugd van de Kerk hierbij aan, en in het bijzonder de studenten, de getuigenis van deze ooggetuigen, wier eerlijkheid zelfs niet door de meest sceptische critici in twijfel wordt getrokken, zorgvuldig te bestudeeren.

De eerste, die zijn getuigenis te boek stelde, was Markus, dezelfde, die ik in het begin noemde. Ongetwijfeld verkeerde Markus in de tegenwoordigheid van den Zaligmaker, toen hij nog een jongeling was. Wij weten niet, of hij zich bij de Kerk voegde, toen Jezus nog op aarde was, maar het is zeer waarschijnlijk, dat deze vaak in Markus' huis vertoefde. Markus was waarschijnlijk ook degene, die Jezus waarschuwde in het hof van Gethsémané, dat de soldaten in aantocht waren. In elk geval mogen wij aannemen, dat hij den Meester kende.

Markus vertelt zelf niets over het verschijnen van den verzezen Heer, maar hij getuigt, dat de engel bij de groeve de opstanding aankondigde en beloofde, dat de Heer Zijn discipelen zou ontmoeten. Van Markus hooren wij de eerste heerlijke verkondiging van een ledig graf in de geheele wereld. Voor de eerste maal in de geschiedenis der menschheid werden de woorden : „Hier ligt” vervangen door de goddelijke mededeeling : „Hij is opgestaan.” Niemand zal er aan twifelen, dat Markus tot in het diepst van zijn ziel overtuigd was van de werkelijkheid van het ledige graf. Voor hem was de opstanding geen vraag meer, het was werkelijkheid en de verschijning van zijn Heer en Meester was niet aan
(Zie vervolg blz. 241).

HET PAD DES LEVENS

door Marvin J. Ashton

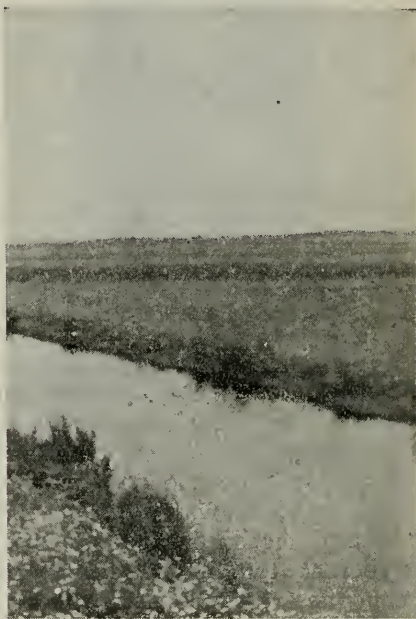
„MEESTER, welk is het grootste gebod in de wet? En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere uwen God met geheel uw hart en met geheel uwe ziel en met geheel uw verstand”.

De Meester had de nauwgezette Sadduceën het zwijgen opgelegd, die getracht hadden, Hem in de wet te vangen en Hem te doen falen. Op iedere vraag kwam een ongeëvenaard antwoord. Aldus trokken zij zich terug, weg van den machtigen Leeraar, nog ongeloovig, doch verbaasd over Zijn leer. Toen de Farizeën hoorden van den nederlaag der Sadduceën, dachten zij, dat zij Hem eens aan het twijfelen en dwalen moesten brengen. Zij schaarden zich dus rondom Hem, met de geleerde mannen aan het hoofd. Een knappe wetgeleerde, die dacht een vraag te hebben, welke een struikelblok zou zijn en den Leeraar van Zijn stuk zou brengen, vroeg: „Meester, welk is het groot gebod in de wet?”

Het was tijdens dit voorval, dat niet alleen den Farizeën ware wijsheid werd gegeven, doch de geheele wereld een noodzakelijk gebod van vrede en voortdurend geluk ontving. „En het tweede aan dit gelijk is: gij zult uw naaste liefhebben als u zelve. Aan deze twee geboden hangt de gansche Wet en de Profeten”.

Liefde is het eerste gebod en nog een andere liefde is het tweede. Liefde zuiver en eenvoudig, staat in de geboden des

Heeren vooraan. Hoe vaak denken we daarover na? Achter elke handeling van den mensch dient de liefde de leidende factor te zijn. Het is des menschen gids, inspiratie en hoop. Het is het beginsel, waarop eeuwigdurend geluk moet worden gebouwd. Ze vervult de wet en omvat alle

Liefde is het pad des levens . . .

andere geboden. „De geheele wet wordt in één woord vervuld, namelijk in dit: Gij zult uw naaste liefhebben als u zelve”.

Een ieder, die een levenswijze zoekt volgens die van den Heiland, moet ten eerste in overweging nemen de geweldig groote rol, welke de liefde in Zijn leven speelde. Het is moeilijk, bijzon-

dere voorvallen in het leven van Christus te noemen, welke boven andere staan vanwege de liefde, welke daarbij werd betoond. Iedere daad en iedere handeling van Hem was zoo doordrongen van volmaakte liefde en zoo natuurlijk, dat, wil men voorbeelden van Zijn liefde aanhalen, men op Zijn gansche leven zou moeten wijzen — een volmaakt leven van volmaakte liefde.

Een man of een vrouw kan zeer juist zeggen, of zij zich op het pad des levens bevinden en zulks, volgens president Brigham Young, door den geest van liefde, welken zij bezitten. „Het wordt voldoende aangetoond, dat gij u op het pad des levens bevindt, indien gij God en uw broederen met geheel uw hart liefhebt”. Met andere woorden, het menschdom heeft een toetssteen, waaraan hij de te volgen koers kan bepalen — de mate, waarnaar een mensch een leven van liefde leidt, bepaalt eveneens de mate, waarnaar hij het juiste pad des levens volgt. Hoe grooter de liefde, des te gelukkiger het leven. De menschen, die liefde kennen, kennen het leven.

Der menschen toewijding voor elkander dient zoo groot te zijn en oprecht, dat ze meer zal beteekenen dan het leven zelf. Het waren de gedachten aan zulk een oprechte liefde, welke den Heiland er toe brachten te zeggen: „Grooter liefde heeft niemand dan deze, dat een mensch zijn leven geeft voor zijn vrienden”.

Hoe belangrijk is het voor den mensch, de ware beteekenis van liefde te beseffen. Door alle eeuwen heen en zelfs heden wordt het woord zoo verkeerd begre-

pen. Des menschen houding is vaak gegrond op een vrees voor God en niet op ware liefde. Vreezend, dat moeite en rampen de toekomst zullen uitmaken van hen, die de leeringen van God niet volgen, baseeren de menschen te vaak hun gedrag op vrees. De vrees voor de toekomst vernietigt hun liefde van heden. De menschen verliezen te vaak het schoone feit uit het oog, dat het Koninkrijk van God geluk is en Zijn wet liefde.

Wij moeten de liefde en toewijding van een kind behouden. Wij moeten onzen Vader in den hemel dezelfde vertrouwend, onbevreesde liefde betoonen, welke een kind in zijn aardsche ouders toont. Tenzij wij aan deze liefde kunnen vasthouden, zal veel van de ware levensvreugde moeten worden gemist. Het is slechts door liefde, dat het overvloedig leven kan worden begrepen.

„Al ware het, dat ik de talen der menschen en der engelen sprake en de liefde niet hadde, zoo ware ik een klinkend metaal of luidende schel geworden”. God's wet is liefde en slechts wanneer de menschen daarmede in overeenstemming zijn, zullen zij slagen. „Geene macht of invloed kan of zou krachtens het Priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid, ootmoedigheid en door ongeveinsde liefde”.

Liefde is het pad des levens. Het is te hopen, dat de Heiligen der laatste dagen in overeenstemming met de eeuwigdurende beginselen van liefde kunnen blijven en daardoor onherroepelijk de zegeningen op het pad des levens genieten.

1 AUGUSTUS 1939

VAN DE REDACTIE

EEN AFSCHIEDSGROET VAN DE ZENDING

aan de Zusters Johanna Adriana Riet en Johanna A. Riet-van Gølik...

✓

u

DE 24sten JULI 1939 vertrokken Zuster Johanna Riet en Johanna A. Riet-van Gølik met het S.S. „Statendam” van Rotterdam naar New-York. Het vertrek van deze beide goede Zusters beteekent het einde van een lange periode van dienstbetoon aan de Nederlandsche Zending, de zendelingen en de leden der Kerk. Vijftien jaar geleden brachten twee Mormoonsche zendelingen het Evangelie in het gezin Riet, bestaande uit een moeder en acht kinderen. De moeder en eenige van de kinderen namen de boodschap aan en werden lid van de Kerk. Johanna volgde eenige jaren later.

Het tehuis van Moeder Riet is steeds een vriendelijk en gastvrij toevluchtsoord geweest voor zendelingen zoowel als voor leden. De opgewektheid en het gevoel voor humor van Moeder Riet hebben er veel toe bijgedragen om zendelingen, die heimwee hadden, op te vroolijken en hen het gevoel te geven, dat zij welkom waren. Haar oprechte gastvrijheid, de versnaperingen, stilletjes in de jaszakken der zendelingen gestopt en vele andere vriendelijke attenties, zullen nooit worden vergeten en er zijn vele zendelingen, zoowel in het veld als thuis, die Moeder Riet beschouwen als hun Hollandsche Moeder.

Toen ik de eerste maal van mijn zending werd ontheven, gaf Zuster Riet mij een vork en een

lepel ten geschenke en zeide daarbij: „Ik hoop, dat ge nimmer hongerig heen zult gaan en dat ge altijd voldoening zult vinden in het Evangelie van Jezus Christus.” Deze woorden zijn mij altijd dierbaar gebleven en vaak heb ik over hun beteekenis nagedacht. Wat kon meer toepasselijk zijn voor een zending en wat kon meer voor hem beteekenen dan „voldoening te vinden in het Evangelie?” Moeder Riet bezit een rijkdom in haar groote schare vrienden en het aanschouwen van de menigte, die naar de boot gekomen was om haar vaarwel te zeggen, moet voor haar een bron van vreugde en trots zijn geweest.

Ik heb Zuster Johanna gedurende de laatste twee jaren leeren kennen en gedurende vele jaren heeft zij reeds veel werk verricht. Niemand weet beter dan ik van hoe groote waarde zij voor deze Zending is geweest als vertaalster van het geschreven en het gesproken woord. Toen ik in het verleden vernam, dat de Leiders der Kerk onze Zending zouden bezoeken, voelde ik mij gerust, omdat wij Zuster Riet in ons midden hadden, want ik wist, dat de leden en vrienden, die naar den Profeet of de Apostelen kwamen luisteren, door haar vertalingen de boodschap op de juiste wijze zouden ontvangen. Van President Lyman en ook van President Grant hoorde ik, dat Zuster Riet een van de beste vertaalsters

u

was, met wie zij in aanraking waren gekomen. Vele artikelen voor de „Ster” verschenen van haar hand. Zij had een bijzondere manier om de dingen te zeggen en altijd hadden zij een bijzondere beteekenis en door middel van haar woorden in de „Ster” heeft zij vele vrienden voor de Kerk geworven. Als Presidente van de jeugdklasse en ook van de Zustershulpvereniging heeft zij uitstekend werk verricht. De kinderen en jonge mannen en vrouwen luisterden gaarne naar haar raadgevingen en onderwierpen zich aan haar leiderschap. Overal, waar zij werkzaam was, deed haar invloed ten goede zich gelden. De voornaamste eigenschappen, die Zuster Riet bezat, waren nederigheid, eenvoud en verdraagzaamheid. Haar wel gefundeerd geloof, gebaseerd op een sterke, levende getuigenis van het Evangelie van Jezus Christus zal haar in dit leven ver omhoog voeren, en ook in het toekomstig leven. Zij bouwde haar geloof niet op de overredende woorden van een zending, noch op het bezit van een ambt in de

Kerk, doch zij verkreeg haar geloof door gebed, studie, arbeid en toewijding en het is door deze wegen van dienstbetoon, dat wij haar het best kennen en het meest lief hebben. De groote bescheidenheid, waarmede zij altijd haar succes en vooruitgang aanvaardde, was een van haar meest bewonderenswaardige karaktertrekken.

Dat God deze beide Zusters op hun reis naar Zion moge zegenen. Dat zij een veilige en prettige overtocht, zoowel te water als te land, mogen hebben en dat zij hun geliefden in Amerika in vrede mogen begroeten en dat hun vreugde groot moge zijn.

De Zending vereenigt zich voor hen in het volgende gebed:

Dat 's Heeren zegen op U daal,
Zijn gunst (des Hemels) U bestraal;
Dat Hij U leid' waar gij ook gaat,
En steeds Uw wegen gade slaat

X

Wees rein en goed, een knecht van
[God,
Onthoudt dit steeds bij heel Uw lot,
Dan zien w' U weer, wat ook gebeurt,
Het oog dus droog en niet getreurd.

— Franklin J. Murdock

* * *

BIJ DE VOORPAGINA

Op den omslag van De Ster van deze week zien wij een typischen Hollandschen windmolen afgebeeld. Deze vertegenwoordigers van het verleden zijn snel aan het verdwijnen. In vele plaatsen ziet men ze echter nog en zijn zij voor menig toerist een lust voor de oogen. Den Hollanders zelf herinneren zij aan den tijd, dat Holland geheel van den wind afhankelijk was om het koren te malen, den tijd n.l., dat men nog niet over electriciteit beschikte. De komst van deze moderne hulpbron betekende den dood van deze artistieke en fraaie bouwwerken en in de toekomst zullen deze niet meer zijn dan een herinnering aan een voorbij gegaan tijdperk. Met de armen ten hemel gestrekt en de schilderachtigen vorm in het stille kanaalwater weerspiegeld, zoo staat de molen daar en het beeld ervan zal allen, die het genoeg hadden, het in werkelijkheid te zien, lang in het geheugen blijven. Een beeld van Holland, dat nimmer vergaat.

Zie dat je het krijgt!

Vrij uit het Engelsch van Eldred Johnstone

ALLES WAT onder je bereik „komt, mot je inpikke.” De Sluwe haalde met een ruk een zak noten van de toonbank naar zich toe.

„Iedereen loert op z'n kans om van een ander te gappe wat-ie bij zich heb, nou jij!”

„Zou je dat denke?” De oude winkelier Abram Kokernoot wipte op zijn krakende stoel heen en weer en tuurde aandachtig naar de hard vallende regen. „Denk je dan niet, dat je op dezelfde manier behandeld wordt als jij de menschen behandelt?”

„Da's ouwe onzin, Bram, wat ik je zeg. Als jij een beetje in de stad had rond gekeke zoos ik, nou, dan wis je eve goed as ik, dat iemand met hersens zoos ik, er nooit inloopt. Hebbe is hebbe en krijge is de kunst snap je?”

Bram kouwde aandachtig op z'n tandenstoker. „'t Zal wel zoo weze”, zei hij na een poos, „maar wil ik je nou es wat zegge: veronderstel, dat iemand jou te pakke heb, zou je dan wille, dat ie je uitperste as een citroen? Wou je dan op die manier behandeld worde?”

„Wie? Ik?” De Sluwe grinnikte. „Nou, die mijn te pakke neemt, mot nog gebore worde en as-t-ie wat van me afpikt, het-ie het dubbel en dwars verdiend. „Zien dat je 't krijgt, dat zeg ik maar. Je zou wel mesjogge weze, as je n' et niet dee. Nou, afijn, ik ga maar, as ik je toch niks meer kan verkoope . . .” Met deze woor-

den stapte de handelsreiziger de deur van de winkel uit, de oude winkelier wippend en kauwend achterlatende.

Dik onder de modder naderde Gijs Koning in zijn oude wagen. Zijn mager gezicht stond strak en verdrietig.

„Zeg, Bram, heb je de Sluwe soms gezien?”

„Is hier net een half uurtje geleden vandaan gegaan. Wat is er an de hand?”

„Hij is me nog 25 gulden schuldig sinds eenige maanden. Reken maar niet, dat ik ze los krijg van hem en ik heb het geld hard nodig om asphalt te koope, want m'n dak lekt as een gieter.”

„Heb je hem een rekening gestuurd, Gijs?”

„Nou en of en ik heb hem al een paar maal staande gehouwe ook, as ik zeker wist, dat ie het geld bij hem had, maar hij licht me nog uit op de koop toe. Hij zeit maar „zien dat je 't krijgt.” Asof het een spelletje is.”

„Nou, ik zal hem deris over anspreke, zoo gauw as ik hem zie”, beloofde Bram. „Ik mag het lije; hij is de ouwe juffrouw Maals ook nog 5 gulden schuldig,” zei Gijs een weinig opgelucht.

„De ouwe juffrouw Maals, hoe zoo?”

„Voor logies en ontbijt. Zij heit het geld ook hard nodig, maar ze krijgt net hetzelfde te hooren: „Zien dat je n' et krijgt!”

Achter in de winkel rinkelde de telefoon. Bram greep naar zijn

notitieboekje en potlood om de bestelling op te nemen. „As je me nou! Wat zeg je, de Sluwe? Nou, je zal een span paarde noodig hebbe om je d'ruit te trekke, maar as je mijn vraagt: ik zou niemand wete, wie met dit weer z'n paarde d'rop uitstuurt.”

Bram bedekte de hoorn met zijn jichtige hand en sprak haastig tot Gijs. „'t Is de Sluwe, zijn wagen is op de dijk geslipt en nou leit ie met z'n heele hebbe en houwe in de modder. Hij zeit, dat ie tot an z'n kniëe door de modder moest om bij de telefoon te komme. En nou wil ie d'ruit gehaald.”

„Door mijn niet, van mijn part blijft ie waar die nou is!” meende Gijs.

„As-t-ie betaalt ja, maar dat doet ie toch niet en ik bedank er voor om weer uitgelache te worde.”

Uit de telefoon kwamen gesmoorde klanken.

„Hou je gemak een beetje”, adviseerde Bram. Zich tot Gijs keerend: „D'r is niemand anders dan wij om hem te helpe, we kenne hem in dit weer toch niet late legge, betale of niet, maar dat gaat toch niet. Je heb nou een mooie gelegenheid om je vijfen-twintig pop terug te krijge en nog extra betaling voor dit karweitje. Vooruit te betalen. Is dat wat?”

„Jawel, maar as de Sluwe nou weer zeit: „Zien dat je 't krijgt?”

„Laat dat maar es aan mijn over.” Bram keerde zich weer tot de telefoon. „Nou, Sluwe, schei nou maar es uit met dat gejammer. Ik was bezig te kijke of ik iemand voor je kon vinde, maar dat gaat niet zo best. Het is geen weer om een spande modder in te sture, alles komt er onder te zitte. Bovendien geloof ik dat daar drijfzand is ook!”

De stem van de Sluwe loeide door de winkel. „Drijfzand? Maar dan mot je me helpe! Bram, asjeblieft laat me hier nou niet alleen. Stuur nou gauw iemand om me d'ruit te hale Bram. Asjeblieft gauw!”

„Nou, ga maar van die telefoon vandaan, Sluwe, ik zal weles kijke, of ik wat voor je doen kan.” Bram hing de telefoon aan de haak. „Ik heb hem een beetje bang gemaakt, maar dat is wel goed voor hem. Ik weet, Gijs, dat ie geld bij zich heb en as jij nou inspant, dan zal ik wel es met hem prate en hem volgens z'n eige beginsele aanpakke, mot jij es kijke, of-t-ie niet over de brug komt.”

„'t Is omdat jij het zegt, Bram, maar veel zin heb ik er niet in”, zei Gijs.

Na mevrouw Kokernoot te hebben belast met het toezicht op de winkel, trokken Bram en Gijs er samen met het span op uit en vonden de Sluwe na eenigen tijd in een groote modderbank liggen. Zijn wagen lag het onderstboven. De Sluwe zelf was een en al razernij en modder.

„Ik zink hier heelemaal weg, jullie stommelingen”, tierde hij. „Vooruit. schiet een beetje op!”

Bram, van zijn hooge zitplaats af, sloeg het tooneel peinzend gade. Na eenige oogenblikken zei hij: „Nou je zit daar mooi! Wou je d'r soms uit? Dat kan, as je maar betaalt”.

„Ik geef je vijftien gulden, meer niet.”

„Op zoo'n dag as vandaag? Dat zal niet gaan. Heb jij wel es ooit een span paarden en het tuig schoon gemaakt? Het kost je precies — hier boog Bram

zich over het papier, dat hij in de hand hield — precies vijf en vijftig gulden en 87 cent, vooruit te betalen.”

De oogen van de Sluwe puil- den uit hun kassen. „Vijf en vijftig gulden en 87 cent? Man je bent gek! Vijftien gulden en meer niet! Doen, ja of nee?” Bram schudde langzaam het hoofd.

„Direct betalen, of we gaan terug”.

De Sluwe stikte bijna van woede. „Je wil me te graze neme, hè? Nou zien dat je 't krijgt?”

„Wacht effe, Sluwe. In die vijf en vijftig gulden zitten twintig gulden, voor dit karweitje, spot- goedkoop, zooals je ziet. Verder die vijf en twintig gulden, die je aan Gijs schuldig ben. Dan de vijf gulden voor de ouwe juffrouw Maals, twee gulden vijftig, die je mijn schuldig ben voor vruchten en de kosten voor je telefoon- bericht van vandaag. En dan nog een paar kleinigheden. Da's alles en dan mot je vooral niet vergete, dat je nou volgens je eige recept behandeld wordt.”

De Sluwe beweerde wel iets, maar hij was wegens zijn razernij niet meer verstaanbaar. Wild gesticuleerend plaste hij in de modder rond.

Bram en Gijs volgden zijn bewegingen met aandacht. In de pauze, die weldra volgde, zei

Bram luid: „Niks an te doen, Gijs, we gaan naar huis.” Gijs nam het span bij het bit en deed het keeren. Nou, besjoer hoor, amuseer je maar!” zei Bram en wuifde met de zweep.

De Sluwe keek hen verbijsterd na. Toen begon hij zich uit de modder te werken. „Hé Bram, je heb gewonnen, ik zal betale —”

„Nou, da's goed, kom maar meteen over de brug”, zei Bram vriendelijk.

Met bevende vingers telde de Sluwe de gevraagde som in Bram's geopende hand uit en nam de vooraf opgemaakte kwitantie in ontvangst.

Toen zeide Abraham Koker- noot op milden toon, terwijl hij het geld diep in z'n zak stak: „Nou mot ik je nog es eve wat zegge: je kent me lang genoeg om te wete, dat ik te vore nooit zake op deze manier gedaan heb, maar het zou kenne weze, dat je nou inziet, dat, als jij goed behandeld wil weze, jij dan de menschen ook goed mot be- handlede en dat, as je dat niet wil doen, je dan de risico maar mot neme, dat je op jou beurt te pakke wordt genome. Nou en dat laatste heb je nou altijd ge- daan en daar hebbe wij naar gehandeld.”

De Sluwe zei wat terug, maar dat konden noch Bram, noch Gijs verstaan.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Augustus AVONDMAALSVERS

Hoe groot Uw wijsheid, Hemelhof.
Uw liefde, o hoe mooi,
Die onzen Heiland zond in ^Ustof,
Aan smart en dood ten prooi.

F't

Amos 3, vers 7: „Gewis de Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten de Profeten geopenbaard hebbe.”

Bewijzen dat Jezus de Christus is

(Vervolg van blz. 233)

den minstentwijfel onderhevig. Aan het verkondigen van deze waarheid wijdde hij zijn leven, en indien de overlevering waar is, bezegelde hij zijn getuigenis met zijn bloed.

Een ander, die de getuigenis van een ooggetuige weergeeft, is Lukas, een Heiden, of, zooals sommigen denken, een volgeling uit Antiochië in Syrië, waar hij het beroep van arts uitoefende. (Kol. 4:14.) Zelfs de strengste der moderne critici hebben hem vooraan geplaatst in de rij der historieschrijvers en zijn persoonlijk contact met de vroegere apostelen verleenend zijn verklaringen een onschatbare waarde.

Wat hij schreef, was het resultaat van persoonlijk onderzoek en hij putte uit alle beschikbare bronnen. Vooral verdiepte hij zich in de verklaringen van hen, „die ooggetuigen en predikers van het Woord waren geweest vanaf den beginne.” Hij zegt, dat „hij nauwkeurig alle dingen naspoorde van het allereerste begin, om deze „in orde te stellen.”

Dit beteekent, dat Lukas de getuigenis der ooggetuigen rechtstreeks van henzelf had en niet uit vroegere verslagen.

Thans beschikken wij over het Evangelie van Lukas, zooals het van zijn hand kwam. In het 24ste hoofdstuk lezen wij: „Wat zoekt hij den Levende bij de dooden? Hij is hier niet, maar Hij is opgestaan.”

Met even groote zekerheid, wat hun nauwkeurigheid betreft, kunnen wij zijn verklaringen omtrent de getuigenis van Petrus en Paulus en

van andere Apostelen aanvaarden betreffende de opstanding.

Aan welke Hij ook, nadat Hij geleden had, Zichzelf levend vertoond heeft, met vele gewisse kenteekenen, veertig dagen lang, zijnde van hen gezien, en sprekende van de dingen, die het koninkrijk Gods aangaan.

Wie twijfelt nu nog aan Lukas' oprecht vertrouwen in de werkelijkheid van de opstanding?

Het is waar, dat noch Markus, noch Lukas getuigen, den verreezen Heer zelf te hebben gezien en daarom beweren sommigen, dat hun opgeteekende getuigenis als bewijs uit de eerste hand niet kan worden aanvaard.

Dat zij aldus niet getuigden en toch overtuigd waren, dat anderen Hem hadden gezien, toont hoe onwankelbaar de zekerheid van de opstanding bij de apostelen en andere discipelen voortleefde.

Gelukkig echter hebben wij een document, waarin de persoonlijke getuigenis van een ooggetuige staat opgeteekend betreffende de verschijning van Jezus na Zijn dood en begrafenis. Deze getuige bevestigt niet alleen de woorden van de twee mannen, die ik zooveel heb genoemd, doch ook van anderen. Ik bedoel Saul, een Jood van Tarsus, die zijn opleiding ontving van Gamaliël, een vurig Farizeër. Deze Saulus was een bittere vervolger van allen, die in de opstanding van Jezus van Nazareth geloofden. Welnu, in het oudste authentieke document, dat ons ter beschikking staat, lezen wij, dat Paulus tot de Corinthiërs zegt:

Want ik heb ulieden ten zeerste overgegeven, hetgeen ik ook ontvangen heb: dat Christus gestorven is voor onze zonden, naar de Schriften. En dat Hij is begraven, en dat Hij is opgewekt ten derden dage, naar de Schriften. En dat Hij is van Cefas gezien, daarna van de twaalfen. Daarna is Hij gezien van meer dan vijf-honderd broederen op eenmaal, van welke het meerendeel nog over is, en sommigen ook zijn ontslapen. Daarna is Hij gezien van Jacobus, daarna van al de Apostelen. En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als een ontijdig geborene, gezien. Want ik ben de minste van de Apostelen, die niet waardig ben een Apostel genaamd te worden, daarom, dat ik de gemeente Gods vervolgd heb.

Bovendien hebben wij, behalve de getuigenis der vroegere apostelen, die van den Profeet Joseph Smith, die in een onnavolgbare beschrijving de volgende boeiende getuigenis geeft van zijn eerste visioen:

Er was een licht en in dat licht zag ik twee personen boven mij in de lucht staan. Een van hen sprak tot mij, mij bij den naam noemende en naar den ander wijzende, zeggende: „Deze is mijn geliefde zoon, hoort Hem”.

Later, gaf de Profeet als volgt nog meerder bewijs:

En nu, na de vele getuigenissen welke omtrent Hem zijn gegeven, deze is de laatste van alle, die wij van Hem geven, n.l. dat Hij leeft!

Want wij zagen Hem aan de rechterhand Gods en wij hoorden de stem, welke getuigenis gaf, dat Hij is de Eeniggeborene des Vaders. Dat Hij, Jezus, in de

wereld kwam om voor de wereld gekruisigd te worden, om de zonden der wereld op zich te nemen en om de wereld te heiligen en te reinigen van alle ongerechtigheid. dat door Hem allen zouden worden gered, die de Vader in Zijn macht had gesteld en door Hem geschapen waren.

Aldus staat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen aan de zijde van Petrus, Paulus en Jacobus en met alle andere Apostelen ten opzichte van de opstanding, niet alleen in het aanvaarden als een letterlijke waarheid, doch tevens als de bekroning van Jezus' goddelijke zending op aarde.

Andere groote godsdienstleiders onder de naties der aarde hebben van het begin der wereldgeschiedenis af deugd, matigheid, zelfbeheersching, rechtvaardigheid en plichtsvervulling geleerd. Sommigen van hen verkondigden het geloof in een Opperwezen en in een hiernamaals, maar het was Christus alleen, die de zegel op het graf verbrak en verkondigde, dat de dood de toegangspoort was naar de onsterfelijkheid.

Indien Christus leefde na Zijn dood, dan zal dat met de menschen ook zoo zijn en een ieder zal in de komende wereld de plaats innemen, die het best bij hem past. Daar de liefde even eeuwig is als het leven, is de boodschap der opstanding de troostrijkste en heerlijkste, welke ooit aan den mensch gegeven werd, want wanneer de dood een geliefde van ons weg neemt, kunnen wij rustig het geopende graf aanschouwen en zeggen: „Hij is hier niet”, en „Hij zal weder opstaan.”

Wat wij dood noemen, noemde Jezus slaap. „Lazarus slaapt,” zeide Hij tot Zijn discipelen. „Het kind slaapt,” waren Zijn vertroostende woorden tot de diep bedroefde ouders van een jong meisje. Voor den Verlosser der wereld bestaat er zoiets als de dood niet. Alleen leven — eeuwig leven. Waarlijk kon Hij zeggen: Ik ben de opstanding en het leven,

die in Mij gelooft, zal leven, al ware Hij ook gestorven.

Met deze verzekering voor oogen, moet gehoorzaamheid aan eeuwige wetten een vreugde zijn en niet een last, want het leven is vreugde, het leven is liefde. Alleen ongehoorzaamheid brengt den dood. Gehoorzaamheid aan Christus en Zijn wetten brengt het leven.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Naar Amerika vertrokken

Zuster Johanna A. Riet, die gedurende de laatste jaren zoo waardig en getrouw haar werk heeft verricht als lid van de O.O.V., als lid van de Ouderen-enJeugd-klassen en als vertaalster voor de Ster, is den 24sten Juli naar Amerika vertrokken. Het doel van haar reis is Salt

Lake City, alwaar zij zich denkt te vestigen.

Zuster Riet is in haar onbaatzuchtig dienstbetoon steeds een der steunpilaren van de Zending geweest. Haar vriendelijk karakter, haar bekwaamheid in het spreken, haar juist begrip van het Evangelie en haar gewilligheid om een ieder met raad en daad bij te staan, hebben haar in de oogen van allen, die met haar in aanraking kwamen, bemind gemaakt.

Haar vertaalwerk, waarbij vooral de vertaling van „Jezus de Christus” door Talmage op den voorgrond treedt, was steeds een belangrijke bijdrage in den zendingsarbeid. Nimmer was haar eenig werk teveel. Zij was de verpersoonlijking van den geest van samenwerking en steeds gaf zij het beste, dat in haar was. Zelf met een groote belangstelling voor het leven vervuld, spoorde zij anderen door haar voorbeeld tot werken en leeren

aan, en nooit ontbrak zij daar, waar werk moest worden gedaan.

Haar vele vrienden zullen haar zeer missen, doch de invloed, dien zij achter laat, zal langen tijd met ons blijven. Wij allen wenschen haar en ook haar moeder, die haar naar Amerika vergezelt, Gods beste zegen en hopen, dat vreugde en geluk haar deel mogen zijn in haar nieuw tehuis.

Aangesteld

Broeder A. D. Jongkees, vroeger te Den Helder, thans te Wassenaar woonachtig, is als vertaler voor de „Ster” in plaats van Zuster Riet aangesteld. Broeder Jongkees heeft reeds eerder veel vertaalwerk gedaan en zijn talent hiervoor maakt hem voor dit werk bijzonder geschikt. Wij allen wenschen hem geluk en succes met zijn nieuwe taak.

Geboorten

Den 11den Juli werd te Den Helder geboren Alvin Pieter Jacob Vlam, zoon van Pieter en Hanna Vlam-Gysler. Wij wenschen Br. en Zr. Vlam hartelijk geluk met den jonggeborene.

Overleden

Johanna Elizabeth van Rienderhof-Wijkstra, geboren den 29sten Juli 1870 te Amsterdam en den 11den September 1932 door Br. E. Ylst gedoopt, stierf den 24sten Juni 1939 te Alkmaar aan de gevolgen van asthma.

NAAR NEW YORK

AFVAART VAN
HAMBURG - LE HAVRE - SOUTHAMPTON

De bekende Favorieten:

WASHINGTON

(A) 22 Aug.—20 Sept.

MANHATTAN

(A) 9 Aug.—5 Sept.

De Populaire „Presidenten“:

ROOSEVELT

(A) 2 Aug.—30 Aug.

HARDING

(A) 16 Aug.—13 Sept.

(A) Één dag later van Le Havre - 2 dagen later van Southampton

SLECHTS ÉÉN KLAS BEDIENING

Iederen Vrijdag van Londen direct naar New York.

Om den anderen Vrijdag van Liverpool via Belfast naar Boston en N.Y.

UNITED STATES LINES KANTOREN:

ROTTERDAM:
Atlantic-Huis,
Westplein

PARIJS:
10 R.Auber

LONDEN:
7 Haymarket,
38 Leaden hall str.

HAMBURG:
Ferdinandstr. 68